

Carme Domes

Pel camí de Can Pol

Hi ha
la plàcida era i el carrer de les cases que parlen del poble.
La palmera curulla d'ocellics i un jardinet encantat de mareselves i
campanetes blaves.
El terrer que cruix suaument sota els peus.
Damunt del seu pedestal de pins i alzines, un castell que senyorejava
camps i masos i que, altiu, encara es vanta dels seus dominis.
Cedres i xiprers que amaguen les ombres de vell casalot i nobles murs
que encerclen l'arbre magnífic.
Figueres recargolades i atzavares que es drecen hieràtiques per mirar
aquesta terra.
La perenne presència de la muntanya sagrada que nodreix el nostre riu.
Sol·lícits fonolls que s'ofereixen per acompanyar-nos pel camí.
Una avinguda d'acàcies, càlida i elegant, com un redós del feréstec vent
del nord.
I una gegantina onada verda que ens acosta sobtadament als turons i
serres que ens envolten i arreceren.

Hi ha
albades i capvespresicolorits i la promesa d'un mar sempre intensament
blau.
El brunzit dels cotxes que creuen la carretera que un dia ens seccionà
cruelment i que ara duu els automobilistes cap als paradisos estivals.
Moles colossals que contenen al seu si tràfecs i neguits diaris.
Rostres que emergeixen laboriosos entremig d'una selva de tomaqueres.
Les branques de lledoner que la lluna plena dibuixa al terra del camí.
La bassa que ja no feineja i que ara és un cau d'amfibis esvalotats.
Un rec senzill, com tants d'altres, on niua i refila el rossinyol cantaire del
mes de maig.
El garbí humit i greixós i la dansa oriental dels canyers emplomallats.
La gatzara cridanera i el treball diligent dels petits palafollencs.
La blancor reclosa dels ganxets i l'or de les carbasses.
I el camí que ara davalla lentament cap al poble.
El poble en silenci.

Jesús Mañà